

VZDĚLÁVACÍ OBLAST UMĚNÍ A KULTURA

Charakteristika vzdělávací oblasti

Vzdělávací oblast **Umění a kultura** umožňuje žákům jiné než pouze racionální poznávání světa a odráží nezastupitelnou součást lidské existence - umění a kulturu. Kulturu, jako procesy i výsledky duchovní činnosti, umožňující chápat kontinuitu proměn historické zkušenosti, v níž dochází k socializaci jedince a jeho projekci do společenské existence, i jako neoddelitelnou součást každodenního života (kultura chování, oblékání, cestování, práce). Umění, jako proces specifického poznání a dorozumívání, v němž vznikají informace o vnějším a vnitřním světě a jeho vzájemné provázanosti, které nelze formulovat a sdělovat jinými než uměleckými prostředky.

Vzdělávání v této oblasti přináší umělecké **osvojování světa**, tj. osvojování s estetickým účinkem. V procesu uměleckého osvojování světa dochází k rozvíjení specifického citění, tvořivosti, vnímavosti jedince k uměleckému dílu a jeho prostřednictvím k sobě samému i k okolnímu světu. Součástí tohoto procesu je hledání a nalézání vazeb mezi druhy umění na základě společných témat, schopnosti vcítit se do kulturních potřeb ostatních lidí a jimi vytvořených hodnot a přistupovat k nim s vědomím osobní účasti. V tvořivých činnostech jsou rozvíjeny schopnosti nonverbálního vyjadřování prostřednictvím tónu a zvuku, linie, bodu, tvaru, barvy, gesta, mimiky atp.

V etapě základního vzdělávání je oblast **Umění a kultura** zastoupena vzdělávacími obory Hudební výchova a Výtvarná výchova. Vzdělávací oblast lze rozšířit o doplňující vzdělávací obor Dramatická výchova, který je možno na úrovni školního vzdělávacího programu realizovat formou samostatného vyučovacího předmětu, projektu, kurzu apod.

Na 1. stupni základního vzdělávání se žáci seznamují prostřednictvím činností s výrazovými prostředky a s jazykem hudebního a výtvarného umění, ale také umění dramatického a literárního. S nimi se učí tvořivě pracovat, užívat je jako prostředků pro sebevyjádření. Poznávají zákonitosti tvorby, seznamují se s vybranými uměleckými díly, učí se je vzhledem ke svým zkušenostem chápat a výpovědi sdělované uměleckým dílem rozpoznávat a interpretovat.

S přechodem na 2. stupeň základního vzdělávání se otevírá cesta širšímu nazírání na kulturu a umění. Připomínají se historické souvislosti a společenské kontexty ovlivňující umění a kulturu. Inspirací k činnostem se stávají také díla literární a dramatická (divadlo, film), tvorba multimediální i samotné znakové systémy. Nalézání vztahů mezi jednotlivými druhy umění a uplatňování různorodosti výrazových prostředků při hledání variant řešení společně zvolených témat umožňují projekty. Ty otevírají společný prostor pro získání dovedností a poznatků překračujících rámec jednotlivých oborů a přispívají tak k osobitějšímu a originálnějšímu sebevyjádření i hlubšímu porozumění uměleckému dílu.

Hudební výchova vede žáka prostřednictvím vokálních, instrumentálních, hudebně pohybových a poslechových činností k porozumění hudebnímu umění a hudbě, k jejímu aktivnímu vnímání a využívání jako svébytného prostředku komunikace. V etapě základního vzdělávání se tyto hudební činnosti stávají v rovině produkce, recepce a reflexe obsahovými doménami hudební výchovy.

Hudební činnosti jako činnosti vzájemně se propojující, ovlivňující a doplňující rozvíjejí ve svém komplexu celkovou osobnost žáka, především však vedou k rozvoji jeho hudebnosti - jeho hudebních schopností, jež se následně projevují individuálními hudebními dovednostmi - sluchovými, rytmickými, pěveckými, intonačními, instrumentálními, hudebně pohybovými, hudebně tvořivými a poslechovými.

Prostřednictvím těchto činností žák může uplatnit svůj individuální hlasový potenciál při sólovém, skupinovém i sborovém zpěvu, své individuální instrumentální dovednosti při souborové hře a doprovodu zpěvního projevu, své pohybové dovednosti při tanci a pohybovém doprovodu hudby a v neposlední řadě je mu dána příležitost „interpretovat“ hudbu podle svého individuálního zájmu a zaměření.

Obsahem Vokálních činností je práce s hlasem, při níž dochází ke kultivaci pěveckého i mluvního projevu v souvislosti s uplatňováním a posilováním správných pěveckých návyků.

Obsahem Instrumentálních činností je hra na hudební nástroje a jejich využití při hudební reprodukci i produkci.

Obsahem Hudebně pohybových činností je ztvárňování hudby a reagování na ni pomocí pohybu, tance a gest.

Obsahem Poslechových činností je aktivní vnímání (percepce) znějící hudby, při níž žák poznává hudbu ve všech jejích žánrových, stylových i funkčních podobách, učí se hudbu analyzovat a „interpretovat“.

Výtvarná výchova pracuje s vizuálně obraznými znakovými systémy, které jsou nezastupitelným nástrojem poznávání a prožívání lidské existence. Tvořivý přístup k práci s nimi při tvorbě, vnímání a interpretaci vychází zejména z porovnávání dosavadní a aktuální zkušenosti žáka a umožňuje mu uplatňovat osobně jedinečné pocity a prožitky.

Výtvarná výchova přistupuje k vizuálně obraznému vyjádření (a to jak samostatně vytvořenému, tak přijatému) nikoliv jako k pouhému přenosu reality, ale jako k prostředku, který se podílí na způsobu jejího přijímání a zapojování do procesu komunikace.

V etapě základního vzdělávání je výtvarná výchova postavena na tvůrčích činnostech - tvorbě, vnímání a interpretaci. Tyto činnosti umožňují rozvíjet a uplatnit vlastní vnímání, citění, myšlení, prožívání, představivost, fantazii, intuici a invenci. K jejich realizaci nabízí výtvarná výchova vizuálně obrazné prostředky (dále jen prostředky) nejen tradiční a ověřené, ale i nově vznikající v současném výtvarném umění a v obrazových médiích. Tvůrčími činnostmi (Rozvíjením smyslové citlivosti, Uplatňováním subjektivity a Ověřováním komunikačních účinků) založenými na experimentování je žák veden k odvaze a chuti uplatnit osobně jedinečné pocity a prožitky a zapojit se na své odpovídající úrovni do procesu tvorby a komunikace.

Obsahem Rozvíjení smyslové citlivosti jsou činnosti, které umožňují žákovi rozvíjet schopnost rozeznávat podíl jednotlivých smyslů na vnímání reality a uvědomovat si vliv této zkušenosti na výběr a uplatnění vhodných prostředků pro její vyjádření.

Obsahem Uplatňování subjektivity jsou činnosti, které vedou žáka k uvědomování si a uplatňování vlastních zkušeností při tvorbě, vnímání a interpretaci vizuálně obrazných vyjádření.

Obsahem Ověřování komunikačních účinků jsou činnosti, které umožňují žákovi utváření obsahu vizuálně obrazných vyjádření v procesu komunikace a hledání nových i neobvyklých možností pro uplatnění výsledků vlastní tvorby, děl výtvarného umění i děl dalších obrazových médií.

Cílové zaměření vzdělávací oblasti

Vzdělávání v dané vzdělávací oblasti směřuje k utváření a rozvíjení klíčových kompetencí tím, že vede žáka k:

- pochopení umění jako specifického způsobu poznání a k užívání jazyka umění jako svébytného prostředku komunikace
- chápání umění a kultury v jejich vzájemné provázanosti jako neoddělitelné součásti lidské existence; k učení se prostřednictvím vlastní tvorby opírající se o subjektivně jedinečné vnímání, citění, prožívání a představy; k rozvíjení tvůrčího potenciálu, kultivování projevů a potřeb a k utváření hierarchie hodnot
- spoluvytváření vstřícné a podnětné atmosféry pro tvorbu, pochopení a poznání uměleckých hodnot v širších sociálních a kulturních souvislostech, k tolerantnímu přístupu k různorodým kulturním hodnotám současnosti a minulosti i kulturním projevům a potřebám různorodých skupin, národů a národností
- uvědomování si sebe samého jako svobodného jedince; k tvořivému přístupu ke světu, k možnosti aktivního překonávání životních stereotypů a k obohacování emocionálního života
- zaujímání osobní účasti v procesu tvorby a k chápání procesu tvorby jako způsobu nalézání a vyjadřování osobních prožitků i postojů k jevům a vztahům v mnohotvárném světě

VÝTVARNÁ VÝCHOVA

CHARAKTERISTIKA

Výtvarná výchova má rozvíjet vztah žáků ke skutečnosti i k umění. Výuka této estetické výchovy má vycházet z citového vztahu žáků k zobrazované skutečnosti. Výtvarné činnosti rozvíjejí tvořivost, fantazii a estetické citění. Mají podněcovat žáky, aby se vyjádřili k různým tématům, situacím, prožitkům. Výtvarná výchova dává žákům možnost výtvarně se projevit. Prostřednictvím výtvarné činnosti zkoumají žáci svět. Je dobře, když svůj výtvarný projev mají žáci možnost obhájit, vysvětlit spolužákům a vyslechnout jejich názory. Vzájemné hovory žáků o výtvorech mohou měnit jejich pohled na svět nebo na určitou věc. Učitel má tak možnost jemně žáky usměrňovat a působit na utváření výtvarného vkusu žáka.

V etapě základního vzdělávání je učivo výtvarné výchovy členěno do třech obsahových domén (Rozvíjení smyslové citlivosti, Uplatňování subjektivity ve vizuálně obrazném vyjádření, Ověřování komunikačních účinků vizuálně obrazného vyjádření) a je realizováno prostřednictvím tvůrčích činností, v nichž se propojuje vlastní tvorba žáků s vnímáním a interpretací.

Vzdělávací obsah výtvarné výchovy na 1. stupni postihuje dvě období s danými očekávanými výstupy. První očekávaný výstup završuje na konci třetího ročníku 1. období a druhý očekávaný výstup na konci pátého ročníku 2. období. Na učivo z 2. období navazuje látka 6. až 9. ročníku. Výstupy 3. období jsou na konci 9. ročníku.

V prvním vzdělávacím období poznávají žáci rozmanité styly práce s barvou, liniemi, tvárnou hmotou. Seznamují se s materiály, nástroje a podklady. Učí se novým výtvarným technikám i kreativní tvorbě s neobvyklým materiálem. Vizuálním kontaktem s obrazy, objekty, plastikami – nejen přímým, ale i z uměleckých publikací – získávají vztah k umění. Spontaneita dětí nižšího školního věku je pro seznamování se soudobým uměním výhodou. Děti chtějí neustále poznávat nové věci, nebojí se experimentovat. V tomto věku si velmi dobře zapamatují nové informace i z výtvarné historie či teorie. Základy, které získá, se mohou stát odrazovými body pro jeho budoucí vztah k výtvarnému umění, estetice a umění vůbec.

Nejvhodnějším způsobem, jakým žáka uvést do problematiky umění, je hra. Jejím prostřednictvím lépe pozná nové materiály, nástroje, techniky, rozvíjí fantazii, umožní mu získat nové prožitky. Hra a výtvarná tvorba mají společného spojence, kterým je fantazie. A právě její rozvoj podporujeme u dětí mladšího školního věku jak hravou aktivitou, tak výtvarnou činností. Využíváme hry experimentální, hry dramatické, hry symbolické, své místo tu mají také hry spontánní. Často různé typy her kombinujeme a doplňujeme dalšími formami motivace: auditivními, vizuálními.

Ve druhém vzdělávacím období žáci prohlubují a rozšiřují již získané znalosti, schopnosti a dovednosti. Věnují se kreslení, malování, modelování a tvorbě prostorových děl. Inspirovají se tvorbou konkrétních osobností uměleckých směrů, povídají si o nich, poznávají nové materiály, s nimiž mohou pracovat. Současně se soustřeďují na výtvarné projekty. V nich využívají nejrůznější výtvarné techniky, které různě kombinují, tvoří opět jak v interiéru tak i exteriéru.

Ve třetím vzdělávacím období žáci nadále prohlubují a rozšiřují již získané znalosti, schopnosti a dovednosti. Tvoří i na atypické formáty a na neobvyklé podklady, věnují se nejen kreslení, malování, modelování a tvorbě prostorových děl, ale také akční tvorbě a dalším moderním metodám výtvarného vyjádření. Objevují nejmodernější techniky a postupy, seznamují se s dějinami a teorií umění.

VÝCHOVNĚ VZDĚLÁVACÍ CÍLE VÝTVARNÉ VÝCHOVY

- pochopení umění jako specifického způsobu poznání a k užívání jazyka umění jako svébytného prostředku komunikace
- chápání umění a kultury v jejich vzájemné provázanosti jako neoddělitelné součásti lidské existence; k učení se prostřednictvím vlastní tvorby opírající se o subjektivně jedinečné vnímání, citění, prožívání a představy; k rozvíjení tvůrčího potenciálu, kultivování projevů a potřeb a k utváření hierarchie hodnot
- spoluvytváření vstřícné a podnětné atmosféry pro tvorbu, pochopení a poznání uměleckých hodnot v širších sociálních a kulturních souvislostech, k tolerantnímu přístupu k různorodým kulturním hodnotám současnosti a minulosti i kulturním projevům a potřebám různorodých skupin, národů a národností
- uvědomování si sebe samého jako svobodného jedince; k tvořivému přístupu ke světu, k možnosti aktivního překonávání životních stereotypů a k obohacování emocionálního života
- zaujímání osobní účasti v procesu tvorby a k chápání procesu tvorby jako způsobu nalézání a vyjadřování osobních prožitků i postojů k jevům a vztahům v mnohotvárném světě

INTEGRACE PŘEDMĚTU VÝTVARNÁ VÝCHOVA

Téměř všechny námětové okruhy výtvarné výchovy obsahují základní vztahy k životu, k prostředí a lidem, a proto zasahují do všech vzdělávacích oblastí vytyčených v RVP. Nejtěsněji však souvisí výtvarná výchova s oblastí Člověk a svět práce, Člověk a společnost, následně pak s obsahem vzdělávací oblasti Člověk a jeho svět. Přirozeně pak s oblastmi Umění a kultura – Hudební výchova, Dramatická výchova a Člověk a zdraví – Tělesná výchova; které jsou nápomocny v uplatnění výtvarných etud. Nedílnou částí zejména při hodnocení výtvarných děl oblast Jazyk a jazyková komunikace. Nezanedbatelné místo při výtvarné tvorbě zaujímá oblast Matematika a její aplikace; a při vyhledávání a získávání poznatků pak oblast Informační a komunikační technologie. Průřezová témata (zejm. Osobnostní a sociální výchova, Výchova k myšlení v evropských a globálních souvislostech, Environmentální výchova, Mediální výchova) jsou tedy nedílnou součástí každé vzdělávací oblasti.

ČASOVÁ DOTACE

Rozdělení pro jednotlivé ročníky v oboru Výtvarná výchova:

1.ročník	1 hod
2.ročník	2 hod
3.ročník	1 hod
4.ročník	2 hod
5.ročník	2 hod
6.ročník	2 hod
7.ročník	2 hod
8.ročník	1 hod
9.ročník	1 hod

UTVÁŘENÍ A ROZVÍJENÍ KLÍČOVÝCH KOMPETENCÍ

Vzdělávací oblast Umění a kultura klade vzhledem ke svému zaměření především důraz na kompetence sociální a personální, kompetence komunikativní a kompetence pracovní. V úvahu je samozřejmě bráno i rozvíjení ostatních kompetencí, např. kompetence občanské, kompetence k řešení problému a kompetence k učení.

Kompetence sociální a personální

Na konci základního vzdělávání žák:

- účinně spolupracuje ve skupině, podílí se společně s pedagogy na vytváření pravidel práce v týmu, na základě poznání nebo přijetí nové role v pracovní činnosti pozitivně ovlivňuje kvalitu společné práce
- podílí se na utváření příjemné atmosféry v týmu, v případě potřeby poskytne pomoc nebo o ni požádá
- přispívá k diskusi v malé skupině i k debatě celé třídy, chápe potřebu efektivně spolupracovat s druhými při řešení daného úkolu, oceňuje zkušenosti druhých lidí, respektuje různá hlediska a čerpá poučení z toho, co si druzí lidé myslí, říkají a dělají
- vytváří si pozitivní představu o sobě samém, která podporuje jeho sebedůvěru a samostatný rozvoj; ovládá a řídí svoje jednání a chování tak, aby dosáhl pocitu sebeuspokojení a sebeúcty

Kompetence komunikativní

Na konci základního vzdělávání žák:

- formuluje a vyjadřuje své myšlenky a názory v logickém sledu, vyjadřuje se výstižně v písemném i ústním projevu
- naslouchá promluvám druhých lidí, porozumí jim, vhodně na ně reaguje, účinně se zapojuje do diskuse, obhajuje svůj názor a vhodně argumentuje
- rozumí různým typům obrazových materiálů
- využívá informační a komunikační prostředky a technologie pro kvalitní a účinnou komunikaci s okolním světem
- využívá získané komunikativní dovednosti k vytváření vztahů potřebných k plnohodnotnému soužití a kvalitní spolupráci s ostatními lidmi

Kompetence pracovní

Na konci základního vzdělávání žák:

- používá bezpečně a účinně materiály, nástroje a vybavení, dodržuje vymezená pravidla, plní povinnosti a závazky, adaptuje se na změněné nebo nové pracovní podmínky
- přistupuje k výsledkům pracovní činnosti nejen z hlediska kvality, funkčnosti, hospodárnosti a společenského významu, ale i z hlediska ochrany svého zdraví i zdraví druhých, ochrany životního prostředí i ochrany kulturních a společenských hodnot

Kompetence občanské

Na konci základního vzdělávání žák:

- respektuje přesvědčení druhých lidí, váží si jejich vnitřních hodnot
- chápe základní principy, na nichž spočívají zákony a společenské normy, je si vědom svých práv a povinností ve škole i mimo školu
- rozhoduje se zodpovědně podle dané situace, poskytne dle svých možností účinnou pomoc a chová se zodpovědně v krizových situacích i v situacích ohrožujících život a zdraví člověka
- respektuje, chrání a oceňuje naše tradice a kulturní i historické dědictví, projevuje pozitivní postoj k uměleckým dílům, smysl pro kulturu a tvořivost, aktivně se zapojuje do kulturního dění a sportovních aktivit
- chápe základní ekologické souvislosti a environmentální problémy, respektuje požadavky na kvalitní životní prostředí, rozhoduje se v zájmu podpory a ochrany zdraví a trvale udržitelného rozvoje společnosti

Kompetence k řešení problémů

Na konci základního vzdělávání žák:

- vnímá nejrůznější problémové situace ve škole i mimo ni
- vyhledá informace vhodné k řešení problému, využívá získané vědomosti a dovednosti k objevování různých variant řešení, nenechá se odradit případným nezdarem a vytrvale hledá konečné řešení problému
- samostatně řeší problémy
- sleduje vlastní pokrok při zdolávání problémů
- kriticky myslí, činí uvážlivá rozhodnutí, je schopen je obhájit, uvědomuje si zodpovědnost za svá rozhodnutí a výsledky svých činů zhodnotí

Kompetence k učení

Na konci základního vzdělávání žák:

- projevuje ochotu věnovat se dalšímu studiu a celoživotnímu učení
- vyhledává a třídí informace a na základě jejich pochopení, propojení a systematizace je efektivně využívá v procesu učení, tvůrčích činnostech a praktickém životě

- operuje s obecně užívanými termíny, znaky a symboly, uvádí věci do souvislostí, propojuje do širších celků poznatky z různých vzdělávacích oblastí
- samostatně pozoruje a experimentuje, získané výsledky porovnává, kriticky posuzuje a vyvozuje z nich závěry pro využití v budoucnosti
- poznává smysl a cíl učení, má pozitivní vztah k učení, posoudí vlastní pokrok a určí překážky či problémy bránící učení, naplánuje si, jakým způsobem by mohl své učení zdokonalit, kriticky zhodnotí výsledky svého učení a diskutuje o nich

METODY A FOMY PRÁCE

Při výuce používáme metody a formy práce vhodné pro daný věk, schopnosti žáků a odpovídající probíranému učivu.

Metody práce:

Metody slovní: výklad učitele, řízený rozhovor, diskuse, dramatizace, referáty, hry

Metody názorně demonstrační: předvádění činností a reprodukcí, video projekce

Metody z hlediska aktivity a samostatnosti žáků: samostatná práce žáků, skupinová práce žáků a jiné

Formy práce:

Formy podle vztahu k osobnosti žáka: výuka hromadná, výuka skupinová

Formy podle charakteru výukového prostředí: ve třídě, v plenéru, exkurze

Formy podle délky trvání: vyučovací hodina (1 či 2 hodiny) a jiné

HUDEBNÍ VÝCHOVA

Charakteristika vzdělávací oblasti

Vzdělávací oblast Umění a kultura umožňuje žákům jiné než pouze racionální poznávání světa a odráží nezastupitelnou součást lidské existence - umění a kulturu.

V etapě základního vzdělávání je oblast Umění a kultura zastoupena vzdělávacími obory Hudební výchova a Výtvarná výchova.

Hudební výchova vede žáka prostřednictvím vokálních, instrumentálních, hudebně pohybových a poslechových činností k porozumění hudebnímu umění a hudbě, k jejímu aktivnímu vnímání a využívání jako svébytného prostředku komunikace.

Hudební činnosti jako činnosti vzájemně se propojující, ovlivňující a doplňující rozvíjejí ve svém komplexu celkovou osobnost žáka, především však vedou k rozvoji jeho hudebnosti - jeho hudebních schopností, jež se následně projevují individuálními hudebními dovednostmi - sluchovými, rytmickými, pěveckými, intonačními, instrumentálními, hudebně pohybovými, hudebně tvořivými a poslechovými. Prostřednictvím těchto činností žák může uplatnit svůj individuální hlasový potenciál při sólovém, skupinovém i sborovém zpěvu, své individuální instrumentální dovednosti při souborové hře a doprovodu zpěvního projevu, své pohybové dovednosti při tanci a pohybovém doprovodu hudby a v neposlední řadě je mu dána příležitost „interpretovat“ hudbu podle svého individuálního zájmu a zaměření.

Obsahem Vokálních činností je práce s hlasem, při níž dochází ke kultivaci pěveckého i mluvního projevu v souvislosti s uplatňováním a posilováním správných pěveckých návyků.

Obsahem Instrumentálních činností je hra na hudební nástroje a jejich využití při hudební reprodukci.

Obsahem Hudebně pohybových činností je ztvárňování hudby a reagování na ni pomocí pohybu, tance a gest.

Obsahem Poslechových činností je aktivní vnímání znějící hudby, při níž žák poznává hudbu ve všech jejích žánrových, stylových i funkčních podobách.

Hudební činnosti umožňují žákovi uplatnit jeho individuální pěvecký potenciál při sólovém, skupinovém i sborovém zpěvu, jeho individuální instrumentální dovednosti při doprovodu zpěvního projevu, jeho pohybové dovednosti při tanci a pohybovém doprovodu hudby.

ČASOVÁ DOTACE

Rozdělení pro jednotlivé ročníky v oboru Výtvarná výchova:

1.ročník	1 hod
2.ročník	1 hod
3.ročník	1 hod
4.ročník	1 hod
5.ročník	1 hod
6.ročník	1 hod
7.ročník	1 hod
8.ročník	1 hod
9.ročník	1 hod

Výchovně vzdělávací cíle – 1.stupeň

1.období

- zpívá na základě svých dispozic intonačně čistě a rytmicky přesně v jednohlase v durových, popřípadě v mollových tóninách s využitím správných pěveckých návyků
- orientuje se v notovém zápise jednoduché jednohlase písni
- rytmizuje a melodizuje jednoduché texty
- využívá jednoduché hudební nástroje k doprovodné hře
- reaguje pohybem na znějící hudbu
- rozlišuje jednotlivé kvality tónů
- rozpozná některé hudební nástroje, odliší hudbu vokální a instrumentální

2.období

- zpívá na základě svých dispozic intonačně čistě a rytmicky přesně v jednohlase, popřípadě ve dvojhase v durových i mollových tóninách
- využívá při zpěvu vědomě správné pěvecké návyky
- orientuje se v zápisu jednoduché písni
- využívá na základě svých hudebních schopností a dovedností jednoduché hudební nástroje k doprovodné hře
- rozpozná hudební formu jednoduché písni či skladby
- vytváří v rámci svých individuálních dispozic jednoduché přede hry, mezihry a dohry
- rozpozná v proudu znějící hudby užité elementární hudební výrazové prostředky, tempové, dynamické
- ztvárňuje hudbu pomocí pohybu a tanečních kroků

Výchovně vzdělávací cíle – 2.stupeň

- aktivně se zapojuje do hudebních aktivit a využívá při nich svůj hlasový potenciál, instrumentální dovednosti a pohybové schopnosti
- uplatňuje pravidla hlasové hygieny při zpěvu i v běžném životě, zpívá na základě svých dispozic intonačně čistě a rytmicky přesně v jednohlase i vícehlase, využívá získané pěvecké návyky při interpretaci písni
- rozpozná na základě individuálních schopností přednosti i nedostatky vlastního zpěvu i zpěvu ostatních, přednosti dokáže ocenit a navrhne způsoby řešení nedostatků
- tvoří na základě hudebních schopností a dovedností improvizace s pomocí jednoduchých i složitějších hudebních nástrojů, volí vhodné typy doprovodů, interpretuje různé motivy, témata i části skladeb
- orientuje se v zápise písni, tyto písni na základě individuálních schopností a získaných dovedností svým způsobem realizuje
- volí vhodný typ hudebně pohybových prvků na základě reflexe poslouchané hudby
- rozpozná některé z tanců různých stylových období a na základě individuální hudební vyspělosti i získaných dovedností předvede jednoduchou pohybovou vazbu
- orientuje se v proudu znějící hudby, vnímá melodii, harmonickou i formální strukturu skladby
- charakterizuje znějící hudbu jednotlivých slohů, stylů a žánrů s uplatněním hlediska historického vývoje
- vyhledává a všímá si souvislostí mezi hudbou a jinými druhy umění

Metody a formy práce

Při výuce hudební výchovy využíváme metody a formy práce vhodné pro daný věk, schopnosti žáků a dané učivo.

Využívané formy práce:

- 1.Sborové, skupinové a individuální vokální činnosti
- 2.Sborové, skupinové a individuální rytmické činnosti
- 3.Sborový a individuální zpěv písní
- 4.Hudebně pohybové činnosti jednotlivců a skupin
- 5.Práce s notovým materiálem a jinými hudebními fakty - frontálně
- 6.Práce s notovým materiálem a jinými hudebními fakty - ve skupinách
- 7.Poslech skladeb a písní - využití didaktické techniky a obrazových materiálů
- 8.Učení pomocí názoru
- 9.Individuální a skupinové hodnocení
- 10.Písemné opakování probraného učiva